

I

Oké, ik word dus overreden door een bus, nét nu ik mijn belabberdste onderbroek draag. Een gele, maatje stadion. Ik lig op straat in Regent Street met mijn rok omhoog als zo'n comazuiper die je wel eens op het journaal ziet. Terwijl zich een menigte vormt, zoom ik uit, weg bij de vernedering van dat verformfaaide lichaam. Snel, schoksgewijs, tot het niets meer dan een klein hoopje op de weg is, omringd door een circus van zwaailichten. Maar die onderbroek zou je vanuit de ruimte nog kunnen waarnemen.

Ben ik dood? Ik weet het niet. Zo vóélt het niet. Misschien voel ik me niet dood, net als een oud iemand zich niet oud voelt. Of ik heb een fantoom-ik, zoals iemand een fantoomledemaat kan hebben. Het is hoe dan ook vaag. Ik ben een gedoopte ongelovige die nooit naar de kerk gaat met uitzondering van de nachtmis met kerst – een zwak voor kerstliedjes en kaarsen – maar ik geloof niet. Niet daarin. Ik geloof in een beetje yoga (zo nu en dan) en de helende krachten van een koud glas witte wijn 's avonds (zeer regelmatig). Maar ik geloof niet in de hemel. Ik geloof niet in geesten. Of engelen.

En toch.

Ik ben op mijn eigen begrafenis! Kijk omhoog, ik ben hier! Vlak onder het dak, waar duiven poepen en hardnekkige houtworm in opmars is zonder dat de homoseksuele priester (Colin, hij heet vast Colin) het weet. Gegons, natte schoenen schuifelen op koud droog steen. Het is mijn tot leven gekomen Facebook. Fronsend en met hun blik naar de grond gericht lopen ze plechtig door de zware houten deuren de kerk binnen. Ze zien er allemaal minstens tien jaar ouder uit dan op hun profielfoto; asgrauw gezicht, gekleed in antraciet en zwart en met een zonnebril op, als een leger mistroostige fashionista's. Sommigen heb ik in geen jaren in het echt gezien. Niet te geloven dat mijn ex Chris Adderson het lef heeft zich hier te vertonen nadat hij me heeft bedrogen met Sara, die ook, schaamtelos, aanwezig is. Ik kijk toe terwijl ze zingen, huilen en ja, gapen.

(Zoals te verwachten viel, typt Danny Brixham tijdens het gebed een mailtje op zijn BlackBerry.)

In de mensenmassa zie ik het hechte clubje vriendinnen van Muswell Hill: buurvrouwen, moeders van school, de mensen die mijn dagelijkse leven bevolken sinds de geboorte van Freddie en de verhuizing naar de voorstad, mijn zeer geliefde koffiegroepje. Ja hoor, daar is Tash. Ze steelt de show in het zwart, met rode schoenen. (Rode schoenen op een begrafenis? Zelfs ik niet.) Lydia. De luidste snotteraar in de hele kerk. Er is er altijd wel eentje en als je Lydia zou kennen, zou je weten dat het alleen maar Lydia kon zijn. En Suze, de lieve schat met haar wilde blonde afrokapsel, friemelend aan de blaadjes van haar speech, er helemaal klaar voor. Ze is dol op het houden van openbare toespraken (haar talent overstijgt de oudercommissie, ze zou een kleine natie moeten leiden) en ik zie dat ze massa's absolute onzin heeft opgeschreven over mijn rol in het schoolleven, het vrijwilligerswerk waar ze me herhaaldelijk heeft ingeluisd bij het schoolhek of net zo lang een schuldgevoel heeft aangepreut tot ik het deed: taartverkoop, internationale avonden, kerstmarkten, knusse vlaggenmaakfeestjes, de vijf kilometer die ik in een roodgespikkelde baljurk uit de jaren vijftig hardliep voor de zusterschool in Bolivia.

Aan dezelfde kant recht voor hen mijn arme, lieve familie. Mam kapot. Pap vertwijfeld. Gekke tante Pat lijkt van het drama te genieten, in elk geval van de mogelijkheid iets op het hoofd te dragen wat op een reusachtig Oreo-koekje lijkt. En dan mijn zusje Mary. Die zou wel wat privacy kunnen gebruiken. Arme zus. En Jenny vlak achter haar. Mijn beste vriendin Jenny ziet eruit alsof haar ontbijt vandaag bestond uit crystal meth en ze haar make-up in het donker heeft aangebracht. Er is zoveel wat ik tegen die schat van een Jenny wil zeggen, vooral dat ze altijd heeft gezegd dat ik nog te laat zou komen op mijn eigen begrafenis. (MIS!)

Begrafenis. Dat betekent dus dat ik echt dood ben? Ik neem tenminste aan dat iemand de moeite heeft genomen mijn hartslag te controleren. Shit. Stel dat dat niet zo is? Stel dat er een of andere vreselijke vergissing is gemaakt?

Ollies knappe gezicht vertelt me dat er inderdaad iets vreselijks is gebeurd. Zijn ogen zijn een onverlicht dun streepje tussen dikke opgezwollen luiken. Als een soort overall wordt hij omhuld door

een koude blauwe waas. En Freddie... Nee, dit kan ik niet. Mijn lieve, prachtige kleine Freddie.

Zodra ik eraan denk dat een van hen ook maar een minuut lang zonder mij door zou moeten leven, hoor ik een fluitend geluid, een verschrikkelijk gebulder als een gemene wind die over een vlakke jaagt, en het vervult me met duisternis.

Er zijn geen woorden voor.

Vijf dagen geleden was ik nog levend genoeg om uit mijn dak te gaan over de manier waarop Ollie de borden in de vaatwasser zette. Levend genoeg om me zorgen te maken over de drie kilo die ik met kerst was aangekomen en te zweren dat ik met het Dukan-dieet zou beginnen. Levend genoeg om een goed voornemen te formuleren in de veronderstelling dat ik er het jaar daarna weer een zou opvatten en het jaar daarna en het jaar daarna en...

Oké, even een stukje terugspoelen. Vergeet mijn begrafenis. Dit is hoe het doek viel.

Vijf dagen geleden

Het is een vochtige dinsdagavond, maar na de akelige kater van nieuwjaarsdag heb ik enorme zin om het huis uit te gaan en eindelijk weer tegen iemand aan te kijken die niet directe familie is. Maar ik kom te laat. Ik ben altijd te laat. Deze keer ben ik mijn laars kwijt, wat mijn voortgang om het huis uit te komen tamelijk belemmert. Mijn echtgenoot helpt niet bepaald.

‘Hoeveel hou je van me op een schaal van één tot tien?’ vraagt Ollie, die op de onderste tree van de trap zit met zijn hoofd op zijn knieën en naar me kijkt met die zwarte ogen van hem met hun zware oogleden. Het zijn de ogen van een jonge Italiaanse minnaar, al is hij niet zo jong meer en ook geen Italiaan. Hij komt oorspronkelijk uit Wigan.

‘Negenenhalf.’

‘Toen we elkaar net kenden was het elf.’

‘Dat was voordat we een wc deelden.’ Op één laars hinkel ik door de gang. Er staat harde muziek van Daft Punk op. ‘Zet dat ding nou eens wat zachter, Ol. Waar is in godsnaam mijn andere laars gebleven?’

Ollie haalt zijn schouders op en trekt Freddie op schoot. ‘We

hebben zo onze maniertjes om ervoor te zorgen dat mama niet op sexy laarzen de deur uit gaat, hè Freddie?’ Ollie en Freddie. Hun gezichten een herhaling van dezelfde gelaatstrekken in een verschillend kleurenpalet. Ze kijken elkaar aan en zetten hun identieke Brady-grijns op.

‘Ollie, ik heb Jenny in geen tijden gezien!’

‘Ja, toch minstens vierentwintig uur.’

‘Nee hoor, niet meer sinds kerst.’

‘Lieverd, het is 6 januari.’

Ik negeer hem en begin als een gek dingen uit de rieten mand in de hal te plukken: handschoenen, bontmutsen, wollen voeringen voor rubberlaarzen, paraplu’s, restjes kerstcadeaupapier die aan mijn katerige nieuwjaarsdagschoonmaak zijn ontsnapt. Ping Pong, de minst aanhalige cyperse van Noord-Londen, bespringt en vermoordt een handschoen. Ze schudt met haar kop met het ding in haar bek. ‘Een laars kan toch niet zomaar verdwijnen?’

‘Mama’s laars is ’m gepeerd.’ Ollie lacht en duwt zijn neus in Freddie’s blonde haar. ‘Verdwenen door het portaal naar de wereld van zoekgeraakte dingen die nooit meer worden teruggevonden.’

‘Net als bij Doctor Who,’ zegt een ernstig knikkende Freddie.

‘Net als mijn zonnebril. Heb je die opzichtige snowboardbril nog gevonden die je zus me voor kerst gaf, Soph?’

Ik werp hem een boze blik toe en hinkel de woonkamer in. Hij maakt altijd alles zoek en daarom verdenk ik hem er ook van dat hij een belangrijke rol heeft gespeeld in de verdwijning van de laars. ‘Nee, nog niet.’

‘Wat eten Freddie en ik?’

Geïrriteerd over de – alhoewel correcte – aanname dat ik ga over alles wat met de koelkast, keukenkastjes en supermarkt te maken heeft, zeg ik niets en buk om een kijkje te nemen onder de grijze fluwelen bank, de onderwereld waar legosteentjes en haarballen zich voortplanten.

‘Soph? We hebben reuzehonger. Wat eten we?’

‘Er staat nog linzensoep met kluif van gister in de koelkast.’

‘Ah. Kunnen we geen patat eten?’ vraagt Freddie. Ollie knipoogt naar hem en ik weet dat ze patat gaan eten. Waarschijnlijk met een aderdichtslibbend worstenbroodje en zo’n ei uit een pot dat eruitziet als een lichaamsdeel op sterk water.

‘Aha!’ Gevonden. Met een stuk van de plastic Hot Wheels-baan hengel ik vastberaden mijn laars binnen handbereik en trek hem aan. Mijn voet komt in aanraking met iets hard en scherp. Een Transformer, blijkt. Ik rits de laars dicht over mijn skinny jeans en hij voelt strak, te strak. Net als de taille van mijn spijkerbroek die ook op wonderbaarlijke wijze gekrompen lijkt. Mijn benen zijn als een kerstkous volgestouwd met cognac-roomsaus, champagnetruffels en pasteitjes. Ik weet dat me een aantal lange, zware weken van ontkenning te wachten staan en dat is deprimerend. Ik heb een hekel aan lijnen. Het zit niet in me. Ik wil méér van alles; eten, seks, slaap, schoenen en meer tijd. Waarom heb ik toch altijd te weinig tijd?

Mijn telefoon piept.

Een sms van Jenny vanuit het nieuwe tapasrestaurant in Beak Street waar we alleen maar een tafel hebben kunnen krijgen omdat heel stijlvol Londen nog steeds bisschopswijn aan het drinken is naast zijn haardvuur in een vakantiehuisje in de Cotswolds. *Medelijdende blik van de ober. Waar blijf je?*

Ben onderweg! stuur ik niet geheel naar waarheid terug terwijl ik me in een grove grove zwarte nepbontjas hijs. (Ik stel me graag voor dat die hoerige Hollywood-glamour uitstraalt. Ollie zegt altijd dat ik zo net een enorme sik lijk en het alleen kan als ik er niks onder aanheb.) Freddie hangt tegen Ollies borstkas aan en neemt me in zich op, bestudeert me aandachtig zoals altijd wanneer ik me optut. Alsof ik ben getransformeerd in iemand die zijn moeder niet is, en daar komt het ook wel een beetje op neer.

‘Je laat iets vallen, Soph. Achter je,’ zegt Ollie.

Ik buk. Niks. ‘Wat dan?’

‘Ik wilde je gewoon graag zien bukken.’ Ollie grijnst. Zijn obscene rocksterengrijns.

‘Ollie!’ Ik rol met mijn ogen terwijl ik er stiekem van geniet dat mijn kont hem na al die tijd nog steeds boeit. Ik blaas ze handkussen toe als de filmster die ik als kind overtuigd was ooit te worden, voordat ik op mijn vijftiende uit het clubhuis werd gegooid omdat ik met mijn leraar drama had gezoend. ‘Gedraag jullie, mannen.’

‘Hoe laat ben je terug, lekker ding?’

‘Niet zo laat.’ Ik stap uit de warme omhelzing van nummer 33 de opwindende mogelijkheden van de Londense avond in. ‘Hou van

jullie,' roep ik nog over mijn schouder zoals altijd, maar ik meen het ook echt.

Drie uur later. Jenny en ik in het tapasrestaurant, tweede fles rode wijn bijna leeg. De blaar op mijn linker kleine teen van die stomme laarzen – kun je ook bij je tenen aankomen? – voel ik al niet meer en de avond begint aangenaam wazig te worden. Ik praat waarschijnlijk te veel omdat ik tijdens de feestdagen te lang op dingen heb zitten broeden en de behoefte heb mijn hart te luchten. Ik smijt mijn kleverige, onverteerde kolieken op het restauranttafeltje als de restjes van de kerstpudding in mijn koelkast.

'Wil je de harde, bittere januariwaarheid?' Jenny weigert het spelletje mee te spelen.

Ik kijk haar tussen mijn vingers door aan. 'Als het moet.'

'De meeste mensen zouden een moord doen voor jouw problemen.' Tevreden met dit vonnis, laat Jenny zich achteroverzakken in haar houten stoel terwijl de kelner nog een fles wijn openmaakt en onze met lippenstift bevelkte glazen inschenkt. 'En...' zegt ze met een beschuldigend vingertje, 'de meeste vrouwen zouden een moord doen voor een man als Ollie. Dat weet je heus wel, Soph.'

'Ze zouden wel anders piepen als ze eens probeerden langer met hem samen te leven dan de lengte van een *Mad Men*-box.'

Ze lacht, kijkt me liefdevol aan. Haar ogen hebben roze randjes omdat ze aangeschoten is. We zijn allebei aangeschoten. 'Je bent een moeilijke tante, Sophie Brady.'

'Hij is een nachtdier, volslagen onpraktisch. Freddie is nog beter te dressereren.'

Ze kijkt me raar aan.

'Jahah. Ik zou niet willen dat hij anders was.'

'Dus het probleem is...?'

'Is er niet. Gewoon van die onzinnige dingetjes van het leven.' Ik neem een slok van mijn wijn zonder het nog echt te proeven. In die fase zitten we al. 'Niet iets wat ópgelost moet worden, Jenny. Niet alles kan worden opgelost. Het leven is geen sudoku.'

'Hm,' zegt ze, niet overtuigd. Jenny is een optimistische, sceptische pragmaticus. Ze gelooft in een mondiale samenzwering die ons allemaal vrees bezorgt, zodat we kranten kopen en verzekeringen en comfortproducten aanschaffen zoals Babybel-kaas, 'het vreemd-

ste voedsel dat er bestaat'. Haar woorden, niet de mijne. Ik ben dol op Babybel; de kleur van die rode was is precies dezelfde als de lippenstift die ik elke dag draag. Ik voel me naakt zonder.

'Als je al vanaf je tweeëntwintigste met iemand samen bent en... O, ik weet niet. Hij denkt er vast net zo over. Hij heeft vóór mij maar twee vriendinnetjes gehad. We waren allebei nog zo jóng! En nu zijn we al langer samen dan Blair regeerde! Of Thatcher!' Ik laat de wijn in mijn glas walsen. Terwijl ik dat doe, bedenk ik dat ik nooit genoeg zal kunnen krijgen van de aanblik van rode wijn die de zijkanten van een glas roze kleurt. De simpele dingen. 'Het zit zo, en ik zou dit natuurlijk nooit tegen Ollie zeggen, dus zweer op je leven dat je dit nooit zult doorvertellen. Ik mis hoe het vroeger was, Jen. Je weet wel, in het begin. Ik vind het jammer om te beseffen dat ik nooit meer die opwindende vloedgolf van lust zal ervaren. Dat... je weet wel,' ik neem een slecht Cockney-accent aan, 'Ollie en ik voor altijd zijn.'

'Dat is een veel mooier besef dan je je realiseert.' Jenny kijkt een beetje treurig.

Ik schaam me dat ik heb wat iedereen wil en er niet dankbaar genoeg voor ben. Ik heb ons omlaaggehaald. Ik moet ons weer omhoogbrengen! 'Maar hoe zit het dan met de grrr?'

'De wattes?'

Ik grom weer. 'De grrr, kom hier! Dat gevoel.'

Jenny lacht. Een stel aan het aangrenzende tafeltje dat er niet uitziet alsof ze vaak grommen, doet alsof ze niet meeluisteren. De voeten van de vrouw krullen zich om de poten van haar stoel. Ze fronst.

'Totaal overschat.' Jenny's ogen dansen. Dat vind ik altijd zo mooi. Ze is een van de zeldzame vrouwen die er dronken beter uit gaat zien, als ze wat lossier is.

'Ik denk dat ik die grrr graag nog een keer zou voelen voordat...' Ik sla met mijn handen op tafel. Jenny's blik wordt wazig. 'Sorry! Ik hou mijn mond wel. Ik heb blijkbaar een soort verschrikkelijk cliché midlifecrisis. Het is saai, en sorry.'

'Je hoeft geen sorry te zeggen,' lacht ze. 'Zeg me maar wanneer die zijn piek bereikt, want we zijn nog niet eens begonnen, Soph.'

'Volgens mij heeft-ie al gepiekt!'

'Wanneer?' zegt ze lachend.

'Vanmiddag in de supermarkt.' Ik neem nog een grote slok wijn

ter opwarming. ‘Je kent toch die zelfbedieningskassa’s wel die het nooit doen en waar je altijd moet wachten totdat een levend wezen dat stomme ding open komt maken omdat hij storing krijgt zodra je je eigen tas gebruikt?’ ‘Ongeïdentificeerd voorwerp in tassenge-deelte!’ Jezus, ik haat ik die dingen. Ik haat supermarkten. En nee, ik heb geen Nectarcard. Nee, ik wil ook helemaal geen Nectarcard!’

‘Stel je niet zo aan.’

‘De dag dat ik een klantenpas neem van een supermarkt is alles voorbij, Jenny.’ Nog meer wijn. ‘Zie je wel, duidelijk geval van midlifecrisis.’

Jenny leunt weer achterover en bestudeert me zoals ze dat zo goed kritisch kan. ‘Je bent te jong voor een midlifecrisis, Soph. Daar moet je veertig voor zijn. Je bent vijfendertig.’ Jenny is heel nauwkeurig. Haar brein is als een geordende inloopkast. Dat van mij is eerder een soort uitpuilende ondergoedla.

‘Ik kan toch doodgaan als ik zeventig ben, dan ben ik nu precies op de helft van mijn leven.’ (Postume aantekening: dat was op dat moment natuurlijk niet ironisch bedoeld.) Ik schep een lepel karamelpudding in mijn mond. De zoetheid voelt aan als een zoen.

‘Wij vrouwen gaan niet meer dood op ons zeventigste, maar op ons tweeëntachtigste of zo.’ Jenny kraakt met de rand van haar lepel de korst van haar chocoladetaartje open en er loopt een rivier van zoete drab uit. Het ziet er nog lekkerder uit dan mijn karamelpudding. ‘De mannen gaan eerst.’

‘Maar goed ook. Ollie zou zijn rollator aanzien voor een wasrek en er onderbroeken aan ophangen.’

‘Dit is overheerlijk. Proeven?’

Voordat ze het woord heeft uitgesproken val ik al met mijn lepel op haar taart aan. (Calorieën van een ander tellen niet mee.) Hij is lekkerder dan mijn pudding. ‘Maar is het niet tragisch dat we te oud zijn om ervan te genieten als we dan eindelijk vrij zijn?’

‘Nee! Ik kijk uit naar de tijd dat wij allebei oud zijn.’

Ik probeer me ons oud voor te stellen, écht oud. Het valt niet mee. We zijn altijd jong gebleven. Ik koop nog steeds gestippelde maillots bij de Topshop. Vorig jaar rolde ik nog naakt in de modder op het Glastonbury-festival.

‘Ik wil niet zo’n vermoeiende vrouw zijn die voor altijd dertiger probeert te blijven. Ik wil verschillende tinten beige dragen en klaag-

brieven aan de BBC schrijven over het slechte taalgebruik. Anders zou ik me bedrogen voelen.'

'Hoe kan het dat jij altijd het lekkerste toetje bestelt, Jenny?'

'Een heel eenvoudige tactiek: ik kies gewoon de optie met de meeste calorieën.' Ze veegt haar mond af aan haar servet. Daar ging haar laatste beetje roze lippenstift. Zonder haar make-up lijkt ze wel tien, als een schrikbarend intelligent schoolmeisje met haar mooie zachte babyface, grote blauwe ogen en permanent fronsje van bestudeerd begrip. Jenny is mijn enige vriendin die in de krant eerst de opiniepagina's leest en daarna pas de tijdschriftenbijlage. Ze verslindt alle dikke, zware boeken die je gelezen moet hebben, in plaats van de leuke. Ze heeft *Wolf Hall* zelfs uitgelezen! Aan de andere kant kent Jenny ook alle teksten van Dolly Parton uit haar hoofd. 'Ik ben van plan het hele jaar meer toetjes te eten,' voegt ze er opgewekt aan toe. 'Mijn goede voornemen is het mezelf niet kwalijk te nemen dat ik vierenzestig kilo weeg. Ik heb erover nagedacht en ik ben tot de conclusie gekomen dat ik liever toetjes eet dan mager ben.'

'Ik ook, ik ook.' Ik pik nog een hap.

'Dik, gelukkig en niet op ons mondje gevallen. Net als Beth Ditto.'

Ik pak mijn wijnglas met een overdreven zwaai op. 'Mijn goede voornemen was om niet te drinken in januari.'

Jenny heft haar glas en we giechelen.

'Mensen met een dik gezicht worden mooi oud, wist je dat?' overdenk ik.

'Helemaal waar.'

'Het briljante is dat dikke mensen niet hoeven kiezen tussen hun gezicht en hun kont. Ze zeggen: doe mij maar allebei! Net als in een restaurant.'

'Goed punt.' Jenny likt haar lepel af. 'En weet je, Soph? Als we oud zijn, echt oud, eten we bij elke maaltijd een toetje want... wie kan het nog wat schelen?'

'Alle mannen zijn toch al dood! En alle magere latten zijn gestorven aan een koolhydraatentekort.' Ik laat mijn kin op mijn hand rusten en denk na over de vrolijke vraatzucht die me wacht. 'O ja, als ik oud ben wil ik zo'n doorzichtig plastic hoofddoek zodat mijn geföhnde krullen niet nat worden. En natuurlijk van die orthope-

dische schoenen met inlegzolen. Die heb ik altijd al willen hebben.'

'En we gaan samen cruises maken. Dat heb ik altijd al willen doen, zo'n vreselijk tuttige met een zangeres in rode lovertjes die op een witte vleugel uit volle borst liedjes van Shirley Bassey zingt.'

'Ik ook! Ik ook!' Ik hef mijn glas. Het schommelt in mijn hand. 'Dan gaan we naar de Galapagos Eilanden, daar wil ik altijd al heen.'

'Om schildpadden te zien en die gigantisch griezelige stenen.'

'Dat is Paaseiland, da's iets anders.'

'Oké, dan gaan we daar ook naartoe.'

'En naar St. Barts. Dan laat ik dreadlocks zetten in mijn schaamhaar en ga psychotropische marihuana roken op het strand, want waarom ook niet?'

'Zullen we ook naar Vegas? Dan kunnen we ons pensioen vergokken.'

'Doen we!'

We lachen en zitten een paar tellen in aangename stilte de laatste klodders heerlijkheid van onze bordjes te schrapen en te genieten van de combinatie van vrolijk rumoer van het restaurant en gewoon even weg zijn van de mindere helft van de kerstvakantie. We eten het broodmandje nog even leeg en gniffelen kinderlijk als een kelner op echte slapstickwijze een dienblad laat vallen. Het thee-lichtje heeft bijna geen was meer, begint te knetteren en zoutig blauw te roken. In deze gelukkige dronken waas besluit ik dat dit het moment is om erover te beginnen. 'Mag ik het vragen?'

Er flitst iets over haar gezicht. Ze heeft liever niet dat ik het vraag. 'Het antwoord is nee.'

Bezopen leun ik op de tafel en warm mijn handen aan het dovende theelichtje. 'Maar ik dacht dat jullie het Grote Gesprek zouden hebben?'

'Dat is gekrompen. Het werd uiteindelijk een gesprek over de beste manier om lamsrack te bereiden,' zegt ze bruusk, haar blik afgewend.

'Je zult toch op een gegeven moment een trouwdatum moeten vastleggen,' zeg ik voorzichtig. 'Je wilt niet zeventig zijn en eruitzien als Vivienne Westwood als je naar het altaar loopt.'

Het is de bedoeling haar hiermee aan het lachen te maken, maar ze snuft. 'Er is niks mis mee om twee jaar verloofd te zijn.'

‘Ik maakte maar een grapje.’ Dit is het moment om het haar te vertellen. Mijn mond gaat open en weer dicht zonder dat er iets uit komt. Ik kan flauwekul uitkramen totdat ik blaren op mijn strottenhoofd heb, maar hiérover kan ik niet praten. Beste vriendinnen hebben geen geheimen voor elkaar? Absoluut, maar ik wil ons etentje niet verpesten. Of erger. En waarschijnlijk ben ik toch te teut. Ja. Ja, te teut. Dus beloof ik mezelf dat ik volgende week een keer bij haar langs zal gaan, overdag als Sam er niet is. Dan kunnen we koffiedrinken met passievruchtkwarktaart en erover praten. Ze is dol op kwarktaart. Dat zal helpen.

Ze kijkt naar me en knijpt haar ogen tot spleetjes. ‘Ik weet dat je hem niet zo mag.’

‘Dat is niet waar.’

Stilte. We weten allebei dat het gesprek een obstakel heeft bereikt, als een snelheidsdrempel op een weg. We doen hetzelfde: laten onze blik door het restaurant gaan en glimlachen vaagjes; vrouwen die te veel hebben gedronken en elkaar goed genoeg kennen om het onderwerp te laten voor wat het is voordat ze elkaar met hun handtassen te lijf gaan. Sommige eters vertrekken nu, betalen rekeningen, lopen naar het toilet, terwijl de laatkomers, blozend van een bezoek aan een theater of kroeg, hun tafels innemen en tapas bestellen.

Een kelner vraagt ons of we nog iets willen bestellen. Hij zal wel willen dat we plaatsmaken. Ik kijk op mijn horloge. ‘Waar is de tijd gebleven? Het voelt alsof ik hier pas vijf minuten zit. Ik moest maar eens op huis aan.’

Jenny kijkt teleurgesteld. ‘Maar we hebben het nog niet uitgebreid over Sarahs affaire gehad.’

‘Ik weet het, en ook niet over Maxines nieuwe gebit. Ze vijlen de echte tanden tot puntige pinnen voordat ze de schildjes erop zetten. Naar, hè?’

‘Ik heb gehoord dat die schildjes er constant af vallen. Stel je voor, je zou toch nooit meer in een appel durven bijten!’

Gegiechel ontsnapt door mijn neus. ‘Weet je nog toen mijn haar-extensions loswaaiden op Primrose Hill en op de labradoedel-hond van David Walliams landden?’ Ik weet niet waarom ik hier ineens aan moet denken, maar ik herinner het me levendig. Die heerlijk winderige dag op Primrose Hill, Londen voor ons uitgestrekt. Fred-

die, toen nog een baby, gezeten op het picknickkleed, propt aardbeien in zijn mond met zijn knuist. Letterlijk een mensenleven geleden.

‘En die hond besprong het haarstukje!’

Ineens valt mijn oog op het enorme horloge van de vrouw naast ons. Het wordt nu echt laat.

Jenny ziet me kijken. Ze weet wat ik denk. ‘Is het niet slecht voor je karma om zoveel wijn te laten staan?’ Ze gaat met een vinger over het label van de fles. ‘En goede wijn ook nog.’

‘Het is zeker een beetje studentikoos als we vragen of we hem mee mogen nemen?’

‘Dat lijkt me wel.’

‘Het is wel zonde.’

‘En je was laat, Sophie. Als je hier op tijd was geweest, zouden we die fles nu al leeg hebben.’

‘Goed punt. Wat stel je voor?’

Jenny vult onze glazen. ‘t Is ongeleefd om het niet op te drinken.’

‘Ik houd je persoonlijk verantwoordelijk, Jenny.’ Ik hik. ‘En ik wil dat je weet dat ik jou de schuld geef als ik Ollie op m’n dak krijg omdat ik straalbezopen thuiskom.’

Jenny heft haar glas. ‘Ik neem de verantwoordelijkheid geheel op me. Daar zijn ongetrouwde vriendinnen toch voor? Om getrouwde vriendinnen uit de brand te helpen met hun echtgenoot?’

Als we eindelijk het restaurant verlaten, regent het. Schuine slagregen. Het is snijdend koud en het dreigt te gaan ijzelen. De modderige straat is bezaaid met mensen die te veel hebben gedronken, geen paraplu bij zich hebben en snel naar huis willen. Mensen als wij, wanhopig op zoek naar een taxi. In Beak Street geven we het op en lopen naar de veelbelovende rivier van verkeer op Regent Street. De leren zolen van mijn laarzen glibberen op de natte stoep. Bezette taxi na bezette taxi zoeft langs, een aantal doet gauw tijdens het voorbijrijden zijn verlichte bord uit, andere worden in beslag genomen door nieuwe groepjes stappers die hierheen stromen vanuit Great Marlborough Street en Fouberts Place en taxi’s inpikken waar wij eigenlijk recht op hebben aangezien wij al een eeuwigheid wachten. De zoveelste ingepikte taxi werpt een vieze plas over onze voeten.

‘Dit wordt niks. Tijd om voor een snorder te gaan.’

‘Ik vind bestuurders van minitaxi’s er altijd uitzien als criminelen op compositietekeningen.’

‘Ik ga op dit tijdstip dus echt niet met de metro, hè.’

‘Ja!’ Jenny grijpt mijn hand. ‘Heb toch een beetje vertrouwen, mens. Kijk, daar achter die bus staat er een.’

We zien een geel licht, een warme en aangename vlek in de natte duisternis nadert ons en wordt langzaam feller.

‘Oké,’ zeg ik, tanden op elkaar, ellebogen in de aanslag. ‘Kijk goed! Deze is voor ons, al wordt het mijn dood.’

2

De kist was wit, versierd met een trillend bosje marshmallowroze lelies. Hij leek zo klein, vond Jenny, zo ongelooflijk nietig. Het idee dat Sophies lichaam – mooie, grappige, alom aanwezige Sophie – daarin lag en al vijf dagen dood was, koud als steen, was bijna onwerkkelijk. Ze kneep nog harder in Sams hand en voelde de stijve rand van zijn manchet in haar pols duwen.

In de overvolle kerk weerklonk een snik. Elke keer dat er zo’n snik klonk – wat heel vaak was; elke vier à vijf ademtochten, had ze geteld – knarste Jenny met haar tanden en krasten haar vullingen over elkaar. Omdat ze niet wist waar ze moest kijken, hield ze haar blik gericht op Ollies troosteloze gestalte op de voorste rij. Zijn schouders waren gebogen en zijn gezicht zat zelfs in het felle daglicht vol schaduwen. Het was alsof al zijn energie zich in zijn linkerhand had verzameld, de hand die vergroeid leek met die van Freddie. Logisch. Freddie leek zo hartverscheurend klein. Gekrompen tot lilliputterige proporties bij de hoge gebrandschilderde ramen en de gapende breedte van de kerk.

Ollie en Freddie, Sophies twee grote liefdes, werden geflankeerd door Ollies ontzagwekkende moeder Vicki en aan Freddie’s andere hand Sophies moeder Sally, tengerder dan ooit, één en al hoeken en ellebogen in een zwart mantelpak. De zwarte veer op haar hoed trilde. Sophies vader Mike had zijn arm stevig om haar schouders

– wat de schoudervullingen van het pak raar omhoogduwde – en zijn andere arm om Sophies oudere zus Mary. Arme Mary wier normaal gesproken fraaie gezichtje nu zo opgezwollen was als een paddenstoel van al het huilen. Het licht dat door een stuk geel gebrandschilderd glas viel gaf haar ook nog eens een vreemde tint.

Ze twijfelde er niet over dat deze mensen wensten dat zij, Jenny, het was geweest die voor de bus was gestapt in plaats van hun prachtige dochter en zusje. Ze was geen moeder of echtgenote en zou nooit zo stralen als Sophie deed. Als ze haar plaats in had kunnen nemen had ze dat gedaan. Maar het was allemaal zo snel gegaan. Een uitgestoken hand, een uitglijdende leren zool, het knarsende geluid van metaal en botten. Ze zag Sophie nog op de weg liggen. Dat beeld stond voor altijd op haar netvlies gegrift, als een felle lichtpeer nadat je je ogen al hebt gesloten.

‘Doen we.’ Dat was wat ze altijd zei. En het kwam steeds terug om Jenny te kwellen. Ze had Sophie egoïstisch omgepraat nog meer wijn te drinken terwijl ze zich had moeten realiseren dat Sophie een moeder was. Ze waren geen twintigers meer en Sophie had verantwoordelijkheden, zoals de meeste vrouwen van hun leeftijd. Zij was de vreemde eend en probeerde behoeftig meer uit Sophie te krijgen omdat ze niet los wilde laten. Als ze Sophie eerder naar huis had laten gaan zou het niet geregend hebben, was de weg niet glad geweest en had die specifieke bus zich niet in Regent Street bevonden maar ergens anders. En zij ook.

Op verzoek van de priester – Colin, ze dacht dat Sophie het feit dat hij zo heette wel had kunnen waarderen – hield ze het gefotokopieerde kerkboekje met gezangen omhoog. Het was bedrukt met Sophies prachtige gezicht zodat het wel een persbericht leek. Het papier trilde en de inkt vlekte onder haar bezwete vingers. Kon ze wel zingen? Het verbaasde haar dat er gezang uit haar mond kwam en geen geschreeuw. ‘Jerusalem’. Sophie en zij hadden dit gedurende de jaren vaak op bruiloften gezongen. Sommige van die stellen waren nog bij elkaar, andere niet. Geen van allen waren ze zo glamoureuus en stapelgek op elkaar als Ollie en Sophie waren. Geweest. O god. Het blaadje beefde nog harder in haar hand. Zo ontzettend oneerlijk. Ze keek op naar de hoge dakspanten terwijl de tranen in haar ogen prikten. Sophie, waar ben je? Hou alsjeblieft op met dood zijn. Het is kinderachtig en het is niet grappig. Niemand kan erom lachen.